

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΛΟΥΔ. ΑΔΕΒΥ

Η ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το βράδυ εκείνο εδίδετο στην Όπερα το χαριτωμένο Γαπωνικό μπαλέτο «Γιαντά».

Το μεσημέρι είχαν γίνει ή δοκιμές. Η κορυφαία του μπαλέτου, ή δεσποινίς Μαριέττα Μπισών ενθουσιασεν όλον τήν κόσμο με τους τρειλούς χορούς της. Όταν ετελείωσαν ή δοκιμές, ανέβηκε στο γραφείο της διευθύνσεως κι' εζήτησε δυο θέσεις στα κοινά θεωρεία της τεταρτης σειρας. Της τὰ δωσαν και κατά τās μάλιστα τυλιγμένη στα γουναρικά της, έβγηκεν από την Όπερα.

Ένα ώραο κοινά μαρρόν την περιμένε στην πόρτα του βουλευβατου Ψωμάν. Στη θέση του εκάθιτο ένας άμαξας σοβαρός και μεγαλοπρεπής. Η Μαριέττα του ειπε :

— Στις μαμάς !

Το άμαξι εζεκίνησε μ'ένα βήμα κανονικό, ραθυμο των άλογων. Όλα, άμαξι, άμαξας, άλογον, ήσαν πολυτέλι, σοβαρά, ήγια.

Το μαρρόν κοινά έφθασεν επί τέλους στη Μπιτινιόλ και οτάθηκε μπρος σ' ένα κατάστημα, με την επιγραφήν :

«Κα ΜΠΙΣΩΝ, ΟΠΩΡΟΠΩΛΙΣ».

Η άφιξις του επροκάλεσε κίποιον συγχίνου, εις τὰ γειτονικά μαγαζιά. Η Μαριέττα ήταν πολύ γνωστή κι' αγαπημένη στη γειτονιά.

— Καλή κοπέλλα, αλήθεια ! έλεγαν όλοι.

— Κυί πολύ καταδεκτική !

Μίλις οτάθηκε το άμαξι, ή Μαριέττα θώναζεε από την πόρτα του :

— Μαμά ! Μαμά !

Η κυρία Μπισών που έλαγοκομιόταν εκείνην τήν ώρα, απο-αυομένη από την μομφορή της δουλειά, ώμορως έβω από το κατάστημα της. Μητέρα και κόρη φιλήθησαν τρυφερά. Η γειτόνοιες είχαν δικήν Η κορυφαία του μπαλέτου της Όπερας ήταν πολύ καταδεκτική, δεν ε-εοκκινίσε για τήν μητέρα της. Δεν εοκκινίεν, άλλως τε για τίποτε.

— Πώς πής κοροδλα μου ; ρώτησεν επιτέλους ή παροροπίλις.

— Πολύ καλά, μαμά. Με συγχωρείς που δεν κατεβαίνω, γιατί έχω ένα σορό δουλειάς. Σας έφερα όμως, ειότηρία, για τὰ ρόθιτε άπόψε στο θέατρον.

— Χορεύεις σύ ;

— Και βέβαια χορύνω. Θέλεις να σου στείλω το άμαξι να ος πάρω ;

— Όχι. Ντρέπονται να μπω σ' ένα τόσο πλοοσο άμαξι. Πιστεύω να πάω με το τραίμ !

— Τι κοντή που είσαι, μαμά ! Κάθεσαι και τσακίζεσαι άκόμη οτή δουλειά, ενώ μεροποες να ρόθις μαζί μου να ζήσης ήναγα-ήονχα.

— Ω, άχ, άχ ! Θα μ' έπαινε πλήξη ήμα δεν ένοια τίποτ...

Σε λίγα λεπτά ή Μαριέττα έφειγε. Η αλήθεια εινε πως ειχε πολύ καλή καρδιά κι' ελάτρευε την μητέρα της. Ηθελε να την πάρω μαζί της, βοσκόαν, όμως, πάντα μπρος, οτήν επί-μορη άουηό τη.

Η κυρά Μπισών δεν ήθελε βέβαια, να κάμη την κόρη της χορεύτρια. Η Μαριέττα, όμως, από μικρή αιδάνοταν φαγούος οτά ποδαράκια της. Όταν ήταν ενόκα ένω, ειπε της μητέρας της :

— Ξέρεις, μαμά, δεν ενπόω έγω να γίνω μαγάρισσα. Θα γίνω χορεύτρια στην Όπερα, όπως ή Έλίζα ή γειτονοπούλα μας !

Το ειπε και το έκανε. Η κυρά Μπισών, της οποας άλλως τε το εμπόριον επήγαγε πολύ καλά, δεν ένο ος να δεχθή οότε μίαν πεντάρα από την κόρη της.

Όταν ενγεν ή Μαριέττα, ή κυρά Μπισών ανέβηκε οτό τρίτον πάτωμα του σπιτιού οτό οποιο βοσκόταν το κατάστημά της και βρήκε την έπιρροία του τριματάχου μιάς τραπέζης, ο όποιος εκαθόταν εεε, μιά νεαρή επαζιώτισσα.

Ήταν αληθινά μαγαζιάρια το κορίτσι, — ή Ουροούλη, Φορήτι, άθια, έργατική, με δια τὰ προεργαία επ. τέλους, όπως προει να εινε εια καλό κορίτσι από την επαρχο.

Ουροούλη, μικροδλα μου, της ειπε ή κυρά Μπισών, το βράδυ θα ος πάρω να πάμε μαζί στην Όπερα ! Θα δης εκεί και την κόρη μου που θα χορεύη.

— Να πάμε, κυρά Μπισών. Ό κύριος μου μου δινει πάντα άδεια όταν έξω πάω ; να είμαι μαζί οας.

Το βράδυ οτάς ενέα ή κυρά Μπισών και ή άδία ή επιρροία ανέβαιναν μαζί τις σκάλες της Όπερας.

Η Ουροούλη εφαιόταν οίν παραζαλιωμένη από τὰ πολλά φώτα και από τον πλοοσο διάκοσμο του θεάτρον. Της εφαιόοντο οάν μιά φωταγία που ήγαν ιδή τή βραδιά της εθνικής εορτής.

Η θέσεις τους οτό κοινό θεωρείο ήσαν εμπρος-εμπρος. Η Ουροούλη φάνηκε άσυνετη. Θέλησε να κιντάξη κάτω στην πλατείου του θεά-

τρον και έγινε τρομακτικά ώρη, άναγκάστηκε μάλιστα να πιασθή με δλα τās δυνάμεις της από τήν βελουδένια ράντα του θεωρείου. Της ειχε έλθει ζάλη.

Η άδία επί τέλους εσηκώθη και φάνηκε μιά ώροία Γιαπωνέζικη τοποθεσία της πρώτης πρόξεις της «Γιαντά». Η Ουροούλη εχειροκορότησε ενθουσιασμένη.

— Α, τί ώρα α που εινε ! Λέντρα ! Βράχοι ! Και μιά βροία άκόμη !

— Δεν εινε τίποτε αυτά. Περιμένε να δης τή Μαριέττα μου που θα χορεύη !

— Δεν εινε τώρα επάνω οτό θέατρο ;

— Όχι. Θα βγη οέ λίγο. Α, να την !

— Ποιά εινε ;

— Αυτή που χορεύει εμπρος από την άλλη. Την βλέπεις, ή πρώτη του μπαλέτου... Αχ, θεέ μου, πως σφιγοφυρίζει ! Δεν μπορώ να καταλάβω πως κατορθώνουν και γυρίζουν έτσι !

— Ναί, ναι, την βλέπω... Εινε πολύ χαριτωμένη...

— Χαριτωμένη, λείε ! Δεν λες καλλίτερα αληθινή κοκκλα !

Η κυρά Μπισών διε-όπη εξαφανικά. Έχεν άνοιξει ή πόρτα ενός θεωρείου και επερατίσθη μιά κυρία πολύ ωραία και πολύ κομψη. Κοιτά της κάθως οτό θεωρείο ένας ψηλός ξανθός νεός, καμμία τριανταριά έτων, ο όποιος έβγαλε άμείως τὰ κιάλια του και άρχισε να παρακολοηθή το χορό του μπαλέτου.

Η κυρία μόλις κάθως χαριέτην με χαριτωμένη κλίσι του κεφαλιού της εναν κοτό μελαχροινό, που καθόταν οέ κάπιο άπεναντι θεωρείο, γεμάτο από μαύρα φορέματα και άσπρες γραβάτες.

— Αυτός εινε ! ειπε ή κυρά Μπισών.

— Ποός ;

— Αυτός εκεί ο ψηλός ξανθός που μπηκε προό ολίγον οτό θεωρείο και φάνεται πολύ ντιστεγέ. Τν βλέπεις ;

— Ναί, τον βλέπω.

— Αυτός εινε ο φίλος της κόρης μου.

— Ο φίλος της κόρη οας ;

— Τι ήθελες να γίνη, παιδί μου ; Ξέρεις τι μισό παίονε έδώ στην Όπερα ; Ανό γλιάδες φράγκα, και τὰ χίλια της τὰ κρατούν για πρόστιμα. Και ξέρεις τι ξοδύνει ; Κάποιο διακόες χιλιάδες φράγκα το χρόνο !

— Τόσα πολλά !

— Αί, μά βλέπεις, πρέπει να κρατή-οη τή θεοί της. Αμάξια, αυτοκίνητα, μαγαρον, έπιρροοια... Χαίμα εινε, μάλιστα, πός τὰ καταφέρνει κι' έτσι ! Κάποιος κύριος, βέβαια, έπρεπε να πληρώση δλα αυτά τὰ έξοδα ! Αί, λοιπόν, αυτός ο κύριος ; εκεί τὰ πληρώνει...

— Ω, κυρά Μπισών ! ώ, κυρά Μπισών !

— Είσαι επαζιώτισσα, βέβαια, άκόμη μικροδλα μου, καταλαβαίνεις, όμως, μού φάνεται από κόσμο μου... Έτσι γίνεται παντο... ές, όμως, πως κιντάξει ο κόρης Μαριέττα μου !

— Ο κόρης ;

— Ναί, εινε Κόρης. Την τρώει με τὰ μάρτια του... την λατρεύει, ξε-οεις... Βίξω στίχημα πως θάθελε τώρα μέσα οτά παρασκήνια να μιλοομε λίγο μαζί της, τώρα που βηκε απ' τη σκηνή... δεν πάει, όμως, γιατί βοσκεται μέσα οέ κόσμο και δεν εινε οόλοον οωστό να παρατήρη τή γυναίκα του μόνη οτό θεωρείο...

— Τή γυναίκα του !

— Ναί, τή γυναίκα του. Η γυναίκα του εινε αυτή πλάί του.

— Εινε παντρεμένος ; Μά τότε έχει δύο γυναίκες !

— Ένοια σου και οτόν καλό κόσμο ξέρουν και τὰ τακτοποιούν όλα μιά γασα... Και ή κόμησσα έκαμε οτι και ή κόρη μου... Έπηρε και αυτή εναν άλλον φίλο...

— Ω, κυρά Μπισών ! ώ, κυρά Μπισών !

— Α, πάτος αυτός ο άλλος. Πάει να ελευθερώση τον κόμητα. Ο καίριμος καθόταν πάνω ο' αναμένα κάθβονα ! Θα φύγη τώρα, εννοια του, όμως, και θα ξαναγορήση ! Η ίδια ή Μαριέττα θα τον στείλη πίσω. Εινε, βλέπεις, πολύ λεπτή ή Μαριέττα. Δείν πάντα οτόν κόμητα : «Σε παρακαλώ πολύ, φίλε μου, πρέπει να είσαι άβροξ με την κυρία σου ! Μείνε λίγο κοντά της οτό θεωρείο οας !»

Έκείνος που μπηκε τήν ίδια αυτή στιγμή οτό θεωρείο ήταν ο κοτός μελαχροίνος ο όποιος ειχε χαριέτην προό ολίγον τήν κόμησσα. Καιό-τησε τον κόμητα με εχάροδιο χαριετισμό.

— Ω, κυρά Μπισών ! ώ, κυρά Μπισών !

Ήθηονε ή Ουροούλη. Το παίονε τήν γυναίκα του και όμως του δινει το χέσι του !

— Έτσι γίνεται πάντα οτόν καλό κόσμο.

— Δεν εινε, όμως, οόλοον ώμορφος αυτός ο κύριος ; Η κόμησσα μού φάνεται πολύ κοντή....

— Ο άντρος της εινε ευμορρώτερος....

— Και βέβαια εινε. Ο άλλος, μάλιστα, έχει και μιά ανεπόφρη χορτοκοσιά. Με τήν χορτο-

Μητέρα και κόρη φιλήθησαν τρυφερά.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. A.

Σπιριτωδής ύψος, μάτια γατίσια σε χρώματα εμμετάβλητα, που συνδυάζονται όμοια με την μελαγχροινή φυσιογνωμία της, σημειώνει άποια στις πλέον έκλεκτες κοσμικές δεξιότητες, χορευτρια κομψοτάτη και άκουραστη, της οποίας η επιδειξιότης κυρίως γίνεται καταφανής όταν έχει ως «πάρτερ» τον άδελφό της -ξαιριστινόν σαμπιόν του χορού, -της αποδίδεται γενναία δόσις «ομορφίαν», το όποιον όμως δέν γίνεται εύκολα καταληπτόν και έπομένως δέν κουράζει, χάρις στο πικάντικο και γελαστό ύψος που έχει συνήθως 'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Θαυμάσιος όπό πάσαν έποινν ό χορός της Γαλλικής προερείας. Τούς προσκεκλημένους έβλέθοντο ό Πρέσβης και ή κ. Κλεμάν-Σιμόν με θαυμασίαν έσθήτα μόδ-οικλαμίν, ως και ό πρώτος γραμματέας κ. Μπλοντέλ. Αί όμοιαι σολοι τών Γάλλων και 'Αγγλών άξιοματικών προσέδιδον πολύ εις την λαμπρότητα της έσπερίδος.

— Παρευρέθησαν ό στρατηγός Σέρ Κόδρικτον, ό ταγματάρχης και κ. Κόδρικτον με κόκκινο περλέ, ό ναύαρχος Βαλλέτ, ό στρατηγός Ζιράρ, ό πρέσβης της 'Αγγλίας και Λαίδη Λόρραιν με λευκήν περλέ, ό ύπουργός τών Έξωτερικών και ή κ. Μιχαλακοπούλου με όμοιαν τουαλέττα μπλέ νουί, ό πρόεδρος της Πολωνίας και ή κ. Πουρ-γεβίτ με τουαλέττα από δαντέλλα μαύρη. ό πρόεδρος της 'Ιταλίας 'Αρλόττα, ό έπιτετραμένος της 'Ελβετίας και ή κ. Μπρουά με λευκά, ό ύπουργός τών Στρατιωτικών και ή κ. Μαζαράκη με περλέ μπλέ, ό ύπουργός της Παιδείας και ή κ. Νικολούδη με λευκά, ό ύπουργός της Συγκοινωνίας κ. Μεταξάς, ό ύπουργός της Γεωργίας κ. Παπαναστασίου, ό κ. και ή κ. Τσαλδάρη με μπλέ παστέλ, ό κ.Γ. Μερκουρίδης, ό στρατηγός ή κ. και Δις Φραντζή με μαύρα, ό κ. και ή κ. Κ. 'Ικαλιώφ με τουαλέττα ζωρζέτ άσπρη με σοίτε μερουάρ, ό στρατηγός και ή κ. Κοστογιάννη με θελοούο μπλέ γκρι, ό κ. και ή κ. Μπένση με μαύρη ζωρζέτ, ό κ. και ή κ. Σουζέ με τουαλέτταν άμπρικό, ό κ. και ή κ. Γ. Μελλά με σομόν, ή κ. Π. 'Αργυροπούλου με μόδ, ό κ. και ή κ. Μεταξά με μπλέ ρουά, ό στρατηγός και κ. Βλαχοπούλου, ό ναύαρχος ή κ. και ή Δις Ν. Μικκιά, κ. και κ. Ι. Πολίτη με τουαλέτταν μαύρη και άρζάν, ό ναύαρχος και κ. Λοπρίστη με οικλαμίν, ό

κοιτά του αυτή ξεροελλαινώται όλες ή όλος πρέπει κυρίες... Νά, δέν οοδ τόλεια... Φεύγει ό κόμης... Και ό κοιτός μελαχροινός κάθεται τώρα πίσω από την κόμηση... 'Ο κόμης είνε αυτή τη στιγμή κοιτά στή Μαριέττα στα παραοκλήμα... 'Ετοι μπήκαν δια ό τάξι...

- Σε τάξι ; 'Ω, κυρά Μπισών ! 'Ω, κυρά Μπισών !
— Τι τά θέλεις, παιδί μου ; 'Όσο κι 'άν φωνάζεις ού διαρκώ ; 'Ω, κυρά Μπισών' έχεις άδικο. 'Ετοι γίνεται παντοῦ. Τά ίδια στο φωμπούο Σαιν-Ζερμαίν, τά ίδια στο Σωος ντ' Αντέν, τά ίδια και στή δική μας οικουσία, στήν Μπατινιόλ. Νά, και τότε μας άκούμη αυτή ή μεγάλη οφάρα του δυντερόν παριότατος, μά γυναικα έξυπνη και θαστήρια πολύ, που έχει δικό της έργαστήριον κ' ένα οσοδ κοίτεια που της δουλεύουν είνε ξεροελλαιμένη με ποιόν νομίζεις ;
— Με ποιόν ;
— Μ' έναν παλινάνθρωπο που περνή όλη του τη ζωή στή 'Αευκή Βασίλισσα' και στήν 'Κόκκινη Σάλα'...
— Δευκή Βασίλισσα ; Κόκκινη Σάλα ; Τι παρόξεια γυναικεία όνόματα !
— Δέν είναι γυναικεία αυτές !
— 'Αλλά τί είναι λοιπόν ;
— Καλλίτερα μικροθλα μου, που δέν τά ξέρεις και αυτά. Είναι Ντόσιγκ... Και μήπως την αγαπή, τουλάχιστον, ό άθεόφοβος ! 'Ενώ αυτή πηγαίνει να τραλαφή και γάνει τόν ύπνο της. Αιτός την δέουει, μάλιστα, μικροθλα μου, την δέουει !
— 'Ω ! κυρά Μπισών ! 'Ω ! κυρά Μπισών !

'Η παρότασις ετελείωσε και ή δύο γυναικείς έφυγαν από τό θέατρο. 'Ενώ ανέβριναν περῆ προς την Μπατινιόλ, εξακολούθησαν να φιλοσοφούν πάνω στο ίδιο πάντα θέμα. Σ' όλο τό δρομό ή όπωροπόλις με την παλιά της πείρα και με τις γνώσεις που είχαν όλων όσον άφορούσαν την καρδιά τών ανθρώπων, εξακολούθησε να εξηγῆ στήν νεαρή Όροσούλντν τί ήταν ή άνωτάτη Παρισινή άριστοκρατία. Και πολλές φορές όι διαβάτη έκπληκτο έστέκοντο κ' έγύριζαν πάνω τά πόδια, έτοι που άουγαν την νεαρή εξαγωγώτισσα ύψηλότερη να επαλαμύβανη στερρότυπα με την ίδιαν πάντοτε έκπληξιν :
— 'Ω, κυρά Μπισών ! 'Ω, κυρά Μπισών !

Λουδοβίκος 'Αλεβύ

κ. κ. Λαγουδάκης, 'Ανδρεάδης, Μαυρομηχάλης Β. Μελλάς, Α. Βούρος, Η. Καντατζόγλου, Σαλαφάρας. Μάνος, κλπ. κλπ.

— Την παρελθούσαν Περπην Κούμ-Κάν και μπριτζ παρά τῆ κ. και τῆ κ. 'Αλ. Γρηγοριάδη, ή οικοδόσποινα κομψοτάτη με φόρεμα θυσινι και λουλούδι στον ίδιο τόνο.

— Μία όμοια εμφάνισις της Δος Λούνης Σωτηριάδη με κρέπ-σατέν και γκριζ, τεχνικός συνδυασμός θαμπού και γυαλιστερό μεταξοτόν.

— Η συντροφιά του Κούμ-Κάν συντονισμένη σε μία άλλερωσώνη άδιάπτωτη, φιλοξενείται σ' ένα καλαίσθητο και ιδιότυπο σαλόνι που κυριαρχεί χρώμα μπλέ νουί.

— Παρευρέθησαν κ. και Δις Χαροκόπου έλεγχάντιμο σύνολον μπέξ ροζέ, κ. και κ. Βόγγη μπλέ κοπενάγχ φόρεμα και μαντίο και με γκρι, κ. και κ. 'Αποστολίδη κρέπ-ντε-σιν θερ-άμάντ σε τεχνική κουπ κ. και κ. Δ. Χατζηαργύρη με θελοούο γκρι-μπέξ και καπέλλο «τωπέ» στον ίδιο τόνο, πολύ οικ νόνο.

— 'Εν τῆ μεταξύ μερικά ζεύγη δίνοντο τό σύνθημα του χορού, και τό σαλόνι του χορού καταλαμβάνεται ως έξ έξοδου και χορεύεται ένα ζωρζέτατο βάλτσερ του Στραύου.

— Εις την 'Αγγλικήν Προεδείαν τών παρελθούσαν Παρασκευών γεύμα έπίσημον προς τιμήν τών άντιπροσώπων της 'Αγγλίας και Γαλλίας δια τας έορτάς του Ναυαρίνου. 'Ο πρέσβης και ή Λαίδη Λορραίν έδωχοντο τούς καλεσμένους προσηνάστατα.

— Η Λαίδη Λορραίν ήτο ποτε όμοια παρ' όλην την θυσιν των χρουσής κόμης—με λευκήν κομψήν τουαλέττα.

— Παρευρέθησαν πρέσβης Γαλλίας και ή κ. Κλεμάν-Σιμόν, όι ά πόγονοι του Κόδρικτον Σέρ 'Αλφρέδ Κόδρικτων και ή σύζυγός του, ό ταγματάρχης Κόδρικτων, ό Γάλλος ναύαρχος Βιαλέτ, ό κυβερνήτης του Γαλλικού Λιμόν-Πικά, ύποναύαρχος Πιρό και του 'Αγγλικού 'Ράιμυλλίς' πλοίαρχος Μπλόντεν και όι ύπασισταί των, ό ύπουργός Ναυτικών κ. Μερλόπουλος, ό ύπουργός 'Εξωτερικών και ή κ. Μιχαλακοπούλου φέρουσα κομψήν παριζιάνικην τουαλέττα, ό στρατηγός Ζιράρ, ναύαρχος και ή κ. Ν. Μακκιά με κομψήν μαύρη, τουαλέττα στρατηγός και κ. Φραντζή κ. Μαλιζόπουλος κ. ά.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν πολυπληθής συγκέντρωσις στάς ιπποδρομίας επί τῆ εύκαιρίας του 'Γκράν-πρι'.

— 'Ιδιαίτερα σιλουέττες ή κ. 'Οκάφρε με μαύρο κόμψότατο φόρεμα γαρνιρισμένο με μπάντες από «σαίρε» έπίσης μαύρο και καπέλλο μαύρο ιδιότυπο, κ. Μαλτινιιώτη—θαύμα κομψότητος με σύνολον μπλέ-κοπενάγχ και γκρι, κ. Δελαγαρμάτη φόρεμα έμπριμέ και μπλέ-μαριν κομψότατο μαντίο, κ. Φιλάρδτου μαύρο μαντίο με γκρι-γούνες, Δις Βεζάνη κομψό τζάμπλε ροζ-ντε-μπούα, Δις Β. Φερεντινού όμοιότατον τζάμπρε γκρι-μπλέ τζερζέ μ' ένκρυστασίον κρέπ-ντε-σιν και μαντίο γκρι με ρενάρ άρζάν.

— Μία άσυναγωνίστη σιλουέττα ήταν νεαρά 'Αμερικανίς—συνδυομένη από γνωστότατον και έκλεκτον 'Αθηναίον—Η όμοια 'Αμερικανίς φορούσα ένα θαυμάσιο μαντίο από μαύρο ντρά γαρνιρισμένο με γούνα πολύτιμον πτί-γκρι και καπέλλο μαύρο «τωπέ» γαρνιρισμένο με ένα οικ φιόγγό από τό ίδιο.

— 'Ιδιαίτερα εμφάνισις ήτο ή κ. Βιλαμαμάκη με πράσινο τζάμπρε και μαύρη φόβστα δύο θραχόθλα λεπτεπίλεπτα παραμάνε στο πόδι κ. Μιράντα Θεοχάρη με κομψό φόρεμα γροζέ σε δύο τόνους, Δις 'Αλικη Θεοχάρη σύνολον κομψόν.

— Τό Σάββατον χρευστική έσπερις της Τυρκικῆν προεδείαν

'Η Μονταίν

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η Διευθύνισις τών περιοδικών «Μπουκέτου» και «Οικογένεια» θέλουσα να συντελέση εις την ευημετέραν έξάπλωσιν αυτών εις τό 'Εξωτερικόν και να καταστήση ταύτα γνωστά εις τούς άπανταχού 'Ελληνας, ύπεβίβασεν πρό μηνών την συνδρομήν του 'Εξωτερικού εις δραχ. 180, στο ήμισυ δηλαδή της άρχικής τιαούτης. 'Η ύποβίβασις αυτή της συνδρομής, γινομένη επί ζημίαι τών συφερόντων τών περιοδικών δέν ήτο νόμιμος.

Διά τοιτο δηλούμεν σήμερα, δι' όσους εισίετι θέλον να έκωφεληθούν της εύκαιρίας και να έγγραφούν εις τά περιοδικά μας, ότι ή τιμή της έτησις συνδρομής έδ ρο. 180 θά παραμείνη μόνον μέχρι τ ο υ τ έ λ ο υ ς τ ο υ Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ 1927. Μετά τό τέλος της προθεσμίας αυτής ή συνδρομή του 'Εξωτερικού θα γίνη και πάλιν μ ί α ά γ γ λ ι κ ή λ ί ρ α. 'Ως εκ τούτου συνιστούμε εις τούς έπιθυουσύντας να έγγραφώσι συνδρομηταί, όπως έπωρεληθούν άι άποστείλουν τας συνδρομιάς των, μέχρι του τέλους του 1927, εξασφαλίζοντας ούτω την τακτικήν άποστολήν τών άρίστων τών έλληνικών περιοδικών.

('Εκ της Διευθύνσεως)

Δ Η Δ Ω Σ Ι Σ

Πολλοί φίλοι μας, έκδηλώνοντες και δι' έργων την προς τά περιοδικά μας αγάπην των, έφρόντισαν και τά συνέστησαν εις τούς γνωστούς των, έγγραφοντες αυτούς συνδρομητάς μας. 'Η Διευθύνισις τών περιοδικών «Μπουκέτου» και «Οικογένεια» θέλουσα να ευχαριστήση και να τονώση την προσπάθειαν αυτήν, άπεφάσισεν όπως στο έξής δίδει εις άπαντα έγγραφόντα ένα συνδρομητήν ως δώρον τό 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» του 1926, εις τόν έγγραφόντα 2 συνδρομητάς τά 'Ημερολόγια του 1926 και 1927 και εις τόν έγγραφόντα 3 συνδρομητάς τά 'Ημερολόγια 1926—1927 και ένα τόμον της Βιβλιοθήκης μας εκ τών τιμωμένων δρ. 12 κατ' έκλογην.